

РЕШЕНИЕ

№ 725

гр. София, 19.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ася Събева

Членове: Елена Тахчиева
Кристина Филипова

при участието на секретаря Невена Б. Георгиева
като разгледа докладваното от Ася Събева Въззивно гражданско дело № 20211000503713 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение № 261350/26.02.2021г. постановено по гр.д.№ 6664/2020г. по описа на СГС, ГО, 29 състав, са уважени частично обективно съединени иски с правно основание чл.52 и чл.45 ЗЗД, като В. А. А., е осъден да заплати в полза на Д. П. Д., сумата от 4986 лева, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди в резултат от ПТП, осъществено на 23.06.2009г. в гр.София на кръстовището на бул.Ген.Е.И.Тотлебен и бул.Пенчо Славейков по вина на водача на л.а.Хюндай Соната с ДК № ***** - В. А. А., при което са му причинени травми - счупване на дясна подбедрица, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 20.06.2011г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата 705.54 лева, представляваща обезщетение за претърпените имуществени вреди, изразяващи се в разходи за провеждане лечение, ведно със законната лихва върху тази сума от 20.06.2014 г. до окончателното ѝ изплащане, а на осн.чл.78 ал.1 ГПК сумата 711.71 лева - разноски по производството.

Със същото решение са отхвърлени исковите в останалата им част - за неимуществени вреди за разликата над уважения размер от 4986 лева до пълния предявен размер от 30 000 лв., а за обезщетението за имуществени вреди за разликата над уважения размер от 705.54 лева до пълния предявен размер от 1187.90 лева, както и претенцията за законната лихва за периода от 23.06.2009 г. до 19.06.2011г., като неоснователни в тази част.

По компенсация Д. П. Д., е осъден да заплати на В. А. А., на основание чл.78, ал.3 ГПК сумата 1790.34 лева - разноски по производството. В. А. А., е осъден да заплати на СГС на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК сумата 91.24 лева - възнаграждение за вещи лица.

Решението е постановено при участие на ЗАД Булстрад Виена Иншурънс Груп АД, ЕИК 000694286, като трето лице помагач на страната В. А. А..

С решение от 09.08.2021г. по реда на чл.247 ГПК е допусната поправка на ЯФГ в диспозитива на решението, като навсякъде в диспозитива на решението в името на Д. П. Д. вместо презимето „П.“ да се чете „П.“.

В срока по чл.259 ГПК срещу решението е депозирана въззивна жалба от ищеца по делото.

В срока по чл.263 ал.2 ГПК е депозирана насрещна въззивна жалба от ответника по делото.

Жалбоподателят-ищец Д. П. Д. оспорва решението в неговата отхвърлителна част и моли съда да го отмени и уважи претенциите в пълен размер. Изтъква факта, че неправилно първоинстанционният съд е приел наличие на 40 % съпричиняване, който извод е в противоречие с всички доказателства по делото и с действителната фактическа обстановка. Съдът е посочил, че се е движел при неспазване на светлинния сигнал и несъобразяване с приближаващото се превозно средство, което не отговаря на обективната истина. Видно от мотивите по АНД № П-1/ 2014г. по описа на Софийски военен съд, което безспорно обуславя вината на водача В.А. по никакъв начин не се обсъжда наличието на каквото и да е било виновно поведение от страна на Д.Д.. Напротив безспорно е прието, че вина за настъпилото ПТП има единствено и само В.А., който на 23.06.2009г около 13:15 часа, в гр.София, на кръстовището, образувано от булевардите "Ген. Е.И. Тотлебен" и "Пенчо Славейков" при управление на служебен л.а."Хюндай Соната" с рег.№ *****, собственост на НРС, при движение по бул."Ген.Е.И. Тотлебен" към центъра на гр.София, нарушил правилата за движение-чл. 120 ал. 1 т.2 ЗДвП, като в лентата за десен завой не пропуснал пресичащия по пешеходната пътека на бул."Ген.Е.И. Тотлебен" пешеходец старшина Д. П. Д. и го блъснал с автомобила. Оспорва показанията на разпитаните свидетели, като твърди, че И. Р., най-вероятно се е сблъсквал с правосъдието и то по неблагоприятен за него начин, което дава основание да се предположи и да се породи съмнение, дали дадените от него показания са правилни и обективни и дали съответстват на обективната истина, още повече, че се различават от дадените преди това. Също така счита и двамата свидетели Д. Н. и И. Р. за предубедени и заинтересувани. Св.Н. е колега на ответника В.А., което предполага двамата да са в близки контакти. Показанията на свидетелите Н. и Р. коренно се различават от събраните доказателства по време на досъдебното производство, в което се намират множество доказателства, вкл. и циклограми на светофарната уредба, които опровергават тези техни показания и фактическата обстановка, която се опитват да представят. Многократно е правен опит АНД № П-1/2014г. по описа на Софийски военен съд да бъде изискано и приложено по настоящото дело, което е от съществено значение по отношение на приложените експертизи, циклограми, следствен

експеримент и други, но това искане не е уважено. Твърди, че няма как да се направи правилен и обоснован извод, както от вещите лица, така и от съда, без да е приложено АНД№ П-1/2014г. по описа на СВС. Посочва, че неправилно СГС не е взел предвид показанията на свидетелите Ц. Д. и М. С., които дори и да не са очевидци на самото произшествие, са косвени такива. Техните показания са на базата непосредствените контакти с пострадалия Д., както след инцидента, така и след това. Съпругата на Д. -Ц. Д. е била в непрекъснат контакт с него и е първата на която той е споделил информация във връзка с произшествието. Именно на нея Д. е съобщил, че както е пресичал на зелен светофар, като пешеходец, автомобил, който е завивал на дясно на светещ за него червен светофар, го е блъснал. Дори, ако се разсъждава чисто житейски, и се отчете факта, че произшествието е настъпило в крайна дясна лента на червен за автомобилите светофар, то няма как пешеходецът да тръгне на червено и да стигне до крайна дясна лента преминавайки още две такива. То тогава, ако пешеходец тръгне на червен светофар, удар би настъпил още в първата лента за движение. Няма как той да стигне до крайна дясна лента, без да е ударен преди това от друг автомобил.

При определяне на размера на обезщетението за претърпените неимуществени вреди, първоинстанционният съд не е взел предвид силните интензивни болки и страдания, които Д.Д. е търпял непосредствено след злополуката, както и обстоятелството, че са извършени многократно операции и интервенции. Безспорно се установява, че Д. след станалото ПТП е провел оперативно лечение, което се изразява в 4 оперативни интервенции и че лечението е продължило около 1 година и половина, кракът му е бил обездвижен повече от една година и шест месеца, като през това време му е било почти невъзможно да се обслужва сам. Не е можел да се къпе, не е могъл да се облича сам, което става ясно от показанията на разпитаните по делото свидетели. През периода на възстановяване е бил нарушен нормалния ритъм на живот, бил откъснат от обичайната си среда и начин на живот, променил е местоживеенето си, бил принуден да търпи редица неудобства в ежедневието си, като разчитал на помощта на близките си дори за елементарни санитарни нужди и за обличане. Св.Д.а установява също така, че дори 11 години след инцидента пълно възстановяване не е настъпило и кракът на съпруга ѝ никога няма да бъде същия, според мнението на докторите. Същата твърди, че Д. продължава да изпитва болка, когато времето се влоши, при натоварване, а понякога дори при клякане, като това се установява и в походката му, тъй като продължава леко да накуцва. Претендира разноски

Жалбоподателят-ответник В. А. А. оспорва решението в неговата осъдителна част и моли съда да го отмени и отхвърли исковете изцяло. Счита, че съдът неправилно е определил размера на дължимото обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, поради неправилното приложение на залегналия в чл.52 ЗЗД принцип за определяне на обезщетението по справедливост от решаващия съд и е присъдил обезщетение в завишен размер. Според него съдът е отчел обстоятелства, за които не е доказано от ищеца да се намират в пряка причинна връзка с претърпяното телесно увреждане и това са нереализираните планове на ищеца със съпругата му за дете ин витро. Категорично по

делото не са събрани каквито и да било данни и доказателства, че неуспешните „ин витро“ опити на двамата стоят в причинна връзка с претърпените вреди. Дадените от съпругата показания са само нейни лични предположения, не са събрани други доказателства, не е представена медицинска документация, не са ползвани специални знания. Не е съобразена и общественно-икономическата обстановка в страната към датата на деянието - 2009г. По отношение на имуществените вреди посочва, че са недоказани. В част от разходните документи няма отбелязване на конкретната стока или услуга, която се таксува и не би могло да се направи извод за пряка причинна връзка между сторения разход и процесното увреждане. Фискалните бонове за закупени незнаяно от кого, незнаяно какви лекарства, без представена рецепта от лекар, не счита за доказващи сторени необходими за лечението разноски, които подлежат на обезщетяване. Общо сумата по фискалните бонове, в които няма конкретно отбелязване на стоките или услугите, за плащането, на които са издадени възлиза на 246,55 лева. Освен това, съдът макар да е приел, че разноските от 12 лева за паркинг не са били необходими на ищеца за провежданото му лечение, все пак не са били съобразени при определяне размера на следващото се обезщетение.

На второ място твърди неправилно приложение на чл.51 ал.2 ЗЗД, тъй като пешеходецът е предприел пресичане при червен сигнал на светофарната уредба и при несъобразяване с приближаващия го автомобил и с неговата скорост на движение. При преценката на приноса съдът не е взел предвид всички установени по делото обстоятелства. Изобщо не е коментирал в решението си установеното от показанията на свидетеля Р. и приетите заключения на двете АТЕ, обстоятелство, че пешеходецът е предприел пресичането на лентата за движение, по която се е движело увредилото го МПС, при ограничена видимост, като спрямо движещото се в крайна дясна лента МПС при наличието на две колони от спрели автомобили, съответно в средна и лява лента от платното за движение, появата на пешеходеца пред автомобила се явява внезапна. Същото се потвърждава и от показанията на св.Н., пътувала на предната седалка до водача, която заявява, че не е забелязала пешеходеца до момента на настъпване на удара, при положение, че е наблюдавала ситуацията на пътя, поради това, че също е шофьор. Освен това съдът не е отчел приетия за установен от САТЕ факт, че пострадалият пешеходец е могъл да предотврати настъпването на ПТП като спре преди да навлезе върху пътната лента, по която се е движел л.а. и го пропусне пред себе си и така е създал опасност за движението и то съществена. Нещо повече, пресичайки на червен, забранителен сигнал на светофарната уредба, той е следвало да прояви по-голяма бдителност и да се убеди, че не е застрашен от приближаващи го автомобили, а при възникнала необходимост да спре и да ги пропусне.

Отделно от горното твърди, че съдът е стигнал до извод, че А. е предприел маневра завои надясно в района на кръстовище с пешеходна пътека при скорост, която не му е позволила да спре и да пропусне намиращия се на пешеходната пътека пешеходец и това е довело до настъпване на вредите за пострадалия. Счита този извод за неправилен и в противоречие с трайно установената практика на ВКС. Нормата на чл. 342 ал.1 НК указва, че изпълнителното деяние по транспортните престъпления се осъществява чрез нарушаване

на правилата за движение като препраща към разпоредбите на други нормативни актове. В настоящия случай, в пределите на задължителния обхват на решението по чл.78а НК е установено от наказателния съд изпълнително деяние, изразяващо се в нарушаване на установеното в разпоредбата на чл.120, ал.1, т.2 ЗДвП правило за движение, задължаващо водачите на МПС след подаване на сигнал, разрешаващ преминаването им, да пропуснат пешеходците, които все още се намират на пешеходната пътека. Недопустимо е изменението на правната квалификация на деянието от гражданския съд чрез прилагането и на нормата на чл. 20 ЗДвП, без в исковата молба да са наведени каквито и да било твърдения в този смисъл. Очертаният в ИМ деликт, предмет на гражданското производство е тъждествен на престъплението предмет на решението по чл.78а НК, поради което гражданският съд следва задължително да съобрази в решението си всички констатации на наказателния съд по отношение на действията/бездействията, обосновавали правната квалификация на деянието. В този смисъл абсолютно необоснован и неправилен е изводът на решаващия съд относно избраната от водача скорост на движение, която не му била позволила да пропусне пешеходеца и това било довело до неговото увреждане, като това обстоятелство е зачетено от съда при определяне на степента на съпричиняване на вредите от всеки от двамата участника в ПТП. Претендира разноски.

Третото лице-помагач ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ АД не изразява становище по жалбите.

Софийски апелативен съд, действащ като въззивна инстанция, след като разгледа жалбата и обсъди събраните доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с искиве с правно основание чл.52 вр.чл.45, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът Д. П. Д. твърди, че на 23.06.2009г. в гр.София е настъпило ПТП по вина на ответника В. А. А., който управлявайки л.а.Хюндай Соната с ДК № *****, при извършване на маневра десен завой, не го пропуснал като пресичащ по пешеходна пътека на бул.Ген.Е.И.Тотлебен пешеходец, в резултат на което е настъпил удар, от който е получил следните травматични увреждания, изразяващи се в загуба на съзнание и счупване на дясна подбедрица. Посочва, че са проведени четири оперативни интервенции; претърпени от увреждането болки и страдания, вкл. неудобства от дългото придвижване с помощни средства и период на възстановяване от повече от година, въздействали и върху личния му и социален живот, и възможността му да спортува. Претендира сумата от 30 000 лв. неимуществени вреди и имуществени вреди, изразяващи се в разходи за провеждане лечение, общо в размер на 1187.90 лв., ведно със законната лихва от 23.06.2009 г. върху за обезщетението за неимуществени вреди и от завеждане на делото на 20.06.2014 г. върху обезщетението за имуществени вреди и разноските.

Ответникът В. А. А. оспорва исковите, възразявайки че не е налице причинна връзка на процесното ПТП с част от твърдените вреди. Релевира възражения за съпричиняване на вредоносния резултат поради пресичане на кръстовище при несъобразяване на приближаващите се ППС и тяхната скорост и предприемането на пресичането при червен светлинен сигнал за пешеходеца и при ограничена видимост за автомобила, при която появата му се явявала внезапна, завишаване на размера на претендираното обезщетение и изтекла погасителна давност относно акцесорната претенция за лихва. Претендира разноски.

От фактическа страна се установява, че на 23.06.2009 г., около 13.15 часа, в

гр.София, при управление на л.а.Хюндай Соната с ДК № ***** на кръстовището на бул.Ген.Е.И.Тотлебен и бул.Пенчо Славейков ответникът В.А. нарушил правилата за движение по пътищата - чл.120 ал.1, т.2 ЗДВП, като в лентата за десен завой не пропуснал пресичащия по пешеходна пътека пешеходец - старшина Д. П. Д., блъснал го с автомобила и по непредпазливост му причинил средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на дясна подбедрица, довела до трайно затруднение (за период по-дълъг от 30 дни) на движението на десен долен крайник.

Гореизложеното се установява от влязло в сила на 06.02.2014г. решение по чл.78а НК, постановено по АНХД № П-1/2-2014г. по описа на СВС, с което В.А. е признат за виновен, като след деянието е направил всичко зависещо от него за оказване помощ на пострадалия - престъпление по чл. 343а, ал. 1, б. „а“ вр.чл.343, ал.1, б.,„б“, пр. 2 и чл.342 ал.1 пр.3, поради което и на осн.чл.78а ал.1 НК е освободен от наказателна отговорност.

Безспорно е установено, че за л.а.Хюндай Соната с ДК № *****, е била сключена със ЗАД Булстрад Виена Иншурънс Груп АД задължителна застраховка ГО по полица № 035092212144 със срок на покритие от 01.01.2009 г. до 31.12.2009 г., видно от удостоверение № 645 от 16.07.2014 г.

От заключението на депозираната АТЕ /основна на л.148 пред СРС и тройна на л.38 пред СГС/, прието от съда като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните, се установява, че на 23.06.2009г. около 13:15ч., в гр.София л.а. „Хюндай Соната“ с рег. № ***** с водач В.А. се движи по бул. „Ген. Е. И. Тотлебен“ към пл. „Руски паметник“ и на кръстовището с бул.„Пенчо Славейков“, на пешеходната пътека, удря пресичащия пешеходец Д.Д.. Пътното платно е изградено от паважна настилка и се състои от три ленти по посока на огледа, като най-дясната е само за завиващите ППС надясно, а другите две са за направо. В посока обратно на посоката на огледа са две ленти за движение. Отляво на пътното платно има обособена тротоарна площ, а отдясно остров за безопасност, след който две трамвайни линии. Движението по пътното платно е урегулирано със светофарна уредба за автомобилите и за пешеходците.

С оглед изясняване механизма на ПТП по делото са ангажирани гласни доказателствени средства, а именно показанията на св. Н. /пътувала в колата на деликвента/ и Р. /очевидци/, а за обема вреди - св.Д.а /съпруга на пострадалия/ и С. /нейна сестра/, разпитани в о.с.з. на 03.02.2020г. Показанията на последните две се кредитират при условията на чл.172 ГПК в частта им досежно факта на какъв светофар е преминал пешеходецът, тъй като не са преки очевидци на инцидента. Аналогично показанията на св.Н. се кредитират също при условията на чл.172 ГПК в частта досежно сигнала на светофарната уредба, доколкото е в близки приятелски отношения с деликвента. Затова най-голяма тежест имат показанията на св.Р. – случаен пешеходец.

Св.И. Р. посочва, че също бил пешеходец и очевидец на инцидента, който станал срещу „Пирогов“ перпендикулярно. Той се намирал от към хотел „Шипка“, като искал да пресече посока „Пирогов“, но не го направил, защото светнал червен светофар, а господинът тръгнал да преминава на червено и колата, която завивала надясно, го блъснала. Колата идвала от посока „Княжево“ към „Руски паметник“ и завивала надясно. Там има пешеходна пътека. Ударът настъпил на пешеходната пътека. Там са две платна, едно за направо и едно за надясно. Мисли, че ударът е в завоя на дясно. За направо имало чакащи автомобили, които не се движели, били спрели, а преди автомобилът да завие, минавали други автомобили. Убеден е, че пострадалият минал на червено, те вървели в една посока на движение и двамата, но той спрял, защото светнало червено, а той продължил тичайки. Шофьорът нямало как да го види и да предприеме маневра, защото имало други автомобили, а в средната лента автобус за направо.“ Уточнява, че пешеходецът бил зад него и тръгнал. Той спрял на тротоара. Той минал зад него и направо...."

Въз основа на показанията съдът правилно е приел за установено, че ПТП е настъпило при предприемането на маневра десен завой в предназначената за този завой лента за движение на бул.Ген.Тотлебен в посока бул.Пенчо Славейков л.а. с пресичащия

бул.Ген.Тотлебен на пешеходна пътека пешеходец, който след удара се преобърнал през предния капак на автомобила. Кръстовището се регулира от светофарна уредба, като за процесния автомобил светлинният сигнал бил зелен, а за пресичащите към този момент пешеходци в посока от хотел Шипка към УМБАЛСМ Н.И.Пирогов - червен. Св.И. Р., заявява, че след като бил подминат от ищеца, последният тичайки, предприел пресичане на булеварда при червен светлинен сигнал, преминал по пешеходната пътека пред спрени в лентата за движение направо автомобили и в лентата за десен завой бил ударен от завиващия на дясно автомобил.

Мястото на настъпването на процесното ПТП е на около 1.5 - 2 метра от десния край на пътното платно и на около 5 метра след стоп-линията за посоката на движение на автомобила **по средата на пешеходната пътека** на бул. Тотлебен, като ударът настъпил с предната лява част на автомобила. Според вещите лица при липсата на констатирани и отразени спирачни следи от автомобила и мястото на настъпването на удара - началото на завоя, **най-вероятната скорост на движение на л.а., за който светофарната уредба е светела със зелен сигнал, била около 35 км/ч, при която скорост същият технически не е могъл да спре преди мястото на удара за момента, когато е имал възможност да забележи пешеходеца.** Вещите лица изясняват в о.с.з., че скоростта на движение на автомобила, при която водачът е могъл да предотврати удара би била по-ниска от максимално разрешена скорост на движение в района на произшествието. Пострадалият пешеходец се е движел с около 10.6 км/ч и по показания на св.Р. предприел пресичане при червен сигнал на регулиращата движението на пешеходците светофарната уредба, като е имал възможност да предотврати настъпването на удара, ако спре преди да навлезе върху пътната лента, по която се е движил процесният автомобил и го пропусне пред себе си.

С оглед направения съвкупен анализ на свидетелските показания и най-вече изводите на вещите лица по тройната АТЕ съдът приема за доказано пълно и главно, че е налице съпричиняване по смисъла на чл.51 ал.2 ЗЗД, тъй като водачът на процесния автомобил, движещ се със скорост 35 км/ч., не е имал техническа възможност да спре преди мястото на удара за момента, когато е имал възможност да забележи пешеходеца за първи път, излизащ пред спрял автомобил в средната пътна лента. Независимо от този извод и доколкото е налице влязло в сила решение по чл.78а НК на наказателен съд, настоящата инстанция е длъжна да приеме наличието на деликт по реда на чл.300 ГПК. Единствено спорен е процентът съпричиняване, което първа инстанция е определила на 40%, а настоящата приема само на 25%.

От заключението на депозираната съдебно-медицинска експертиза на л.13 б, прието от съда като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните, се установява, че Д.Д. е получил една средна телесна повреда, а именно - счупване на дясна подбедрица, за лечението на което увреждане е претърпял общо **четири оперативни** интервенции - непосредствено след произшествието в УМБАЛСМ Н. И. Пирогов ЕАД с кръвно наместване и поставяне на метална остеосинтеза с интрамедуларен пирон, за изваждане на два винта на дясна глезенна става на 17.12.2009г. в УМБАЛСМ Пирогов ЕАД; за изваждане на горни три винта на дясна подбедрица на 01.06.2010г. и за изваждане на пирон на 18.11.2010 г. във ВМА - София. Пострадалият ходил с патерици около 6 месеца, като след всяка операция е имал болки с по-голям интензитет през първите 10 дни, а поради настъпилата от увреждането временна неработоспособност е ползвал болничен отпуск **10 месеца** без прекъсване и 3 месеца с прекъсване за всяка операция. Вещото лице изяснява, че лечението е продължило около 1 година и че към момента на проведения личен преглед на 05.11.2019г. състоянието му е стабилизирано с нормална походка. Посочва, че изпитваните от него болки в дясната подбедрица при натоварване и промяна на времето продължавали завинаги, като понастоящем имал оперативен белег на дясно коляно с дължина 9 см, два кръгли белега на глезена с диаметър 0.5 см и кръгъл белег по вътрешната част на дясно коляно с диаметър 1 см. Според заключението след всяка оперативна интервенция е имал нужда от прием на лекарства - болкоуспокояващи, антибиотици и други, а разходите по приложените фактури и фискалните бонове (без фискалния бон за паркинг или за сумата

1175.90 лева, представляваща разликата между 1187.90 лева и 12 лева) са били свързани и необходими за проведеното лечение.

От показанията на свидетелите Д.а /съпруга на ищеца/ и С. /сестра на съпругата/ се установява, че състоянието на ищеца след произшествието било изключително тежко, имал нужда от грижи при ежедневното му обслужване и дълъг период от време използвал помощни средства за придвижването си - патерици, като затрудненията при придвижването наложили преместването на семейството на село при родителите на неговата съпруга. Дватама живеели постоянно в гр.***. Преди произшествието той бил физически активен - спортувал, а след него начинът му на живот бил изцяло променен - не можел да спортува и да бъде с приятелите си, отслабнал 20 кг., наложило се да отложат инвитро процедурите, които планирали, а това му се отразило и психически - станал сприхав и нервен. За възстановяването му били проведени четири операции и било задължително провеждането на санаториално лечение, но въпреки това към настоящия момент изпитвал болки в крака при влошаване на времето и натоварване.

По делото са представени заповед от 28.06.2010 г. на командир на поделение 34750 - Карлово и удостоверение от 13.12.2019 г., издадено от Оперативен архив на българската армия, от които се установява, че за процесното травматичното увреждане, като получено при изпълнение на служебните задължения, на основание чл.233 ал.1 ЗОВСРБ на ищеца е изплатено обезщетение в размер на 6 брутни месечни възнаграждения на обща стойност 5814 лева.

Няма новопредставени доказателства пред настоящата инстанция.

При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

Съгласно чл.300 ГПК влязлата в сила присъда, както и решението по чл.78а НК, е задължителна за гражданския съд по въпросите извършено ли е деянието, противоправно ли е то и виновен ли е деецът. Следователно са налице всички елементи от фактическия състав на чл.45 ЗЗД, обуславящи ангажиране на деликтната отговорност на ответника.

Що се отнася до основният спорен по делото въпрос – има ли съпричиняване от страна на пострадалия следва да се отговори положително, тъй като е предприел пресичане на платното за движение на пешеходна пътека, но при неспазване на светлинния сигнал и несъобразяване с приближаващото се превозно средство, с което е нарушил правилата за движение чл. 113, ал. 1, т. 1 и 3 ЗДвП с предприетото от него пресичане при червен сигнал на регулиращата движението на пешеходците светофарна уредба и при несъобразяване с приближаващия го автомобил.

Затова при конкретиката на случая съдът правилно е отчетел принос на пострадалия за настъпване на вредоносния резултат с намаляване на дължимото обезщетение, на основание чл.51 ал.2 ЗЗД, но го е определил на 40%, което не кореспондира с приноса, доколкото пресичането е на пешеходна пътека, а не извън нея. Затова настоящата инстанция намира, че приносът следва да се определи на 25%.

На трето място гражданската отговорност на причинителя на вредите към момента на причиняването им е била застрахована при третото лице-помагач по силата на сключен договор за застраховка "гражданска отговорност" по смисъла на чл. 223, ал. 1 КЗ. Към момента САС констатира, че е висящо т.д. № 33/2019г., по описа на Окръжен съд Пловдив, по което страни са ищецът Д.Д. и третото лице помагач по настоящото дело- ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ АД, във връзка със същото ПТП от 23.06.2009г. Видно от представеното пред САС /без данни за отбелязване дали е влязло в сила/ решение от 01.04.2022г. исковете с правно основание чл.22 6 КЗ /отм./ предявени от пострадалия са отхвърлени като погасени по давност. Следователно няма изплатено застрахователно

обезщетение, което евентуално би се отразило на основателността на настоящия иск.

Четвърто следва да се отбележи, че съгласно ТР № 2/2012г. по описа на ОСТК на ВКС, "по действащото ни право законодателят не е въвел процесуална пречка, ограничаваща увреденото трето лице при успешно приключило производство по чл.45 ЗЗД, да предяви пряк иск срещу застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" и той ще е допустим, предвид различния му предмет, правно основание и различен ответник, нямащ, по аргумент от чл.121 ал.1 ЗЗД, качеството на солидарен длъжник, както е постановено и в [ППВС № 7/77 г.](#) Правният интерес на ищеца в този случай ще е обусловен както от липсата на реално извършено от делинквента плащане на деликтното обезщетение към датата на предявяване на пряката искова претенция срещу застрахователя, така и от общото процесуално правило, че при всеки осъдителен иск той се презюмира само въз основа на твърдението в исковата молба за неудовлетворено притезание срещу конкретен ответник. Допълнителен аргумент в подкрепа на изразеното разбиране за възникналата правна необходимост за пострадалия от предявяване и на прекия иск по чл.407 ТЗ /отм./ в разглежданата хипотеза на упражнено деликтно право, е самата социална функция и предназначение на предоставеното пряко право - правоимащият да получи сигурност в степената за реалното му удовлетворяване, чрез възможност за провеждане на отделно производство и срещу застрахователя на делинквента, вкл. поради евентуалната финансова нестабилност на последния. Затова, доколкото вредата се смята за обезщетена не когато е установена с влязло в сила решение, то всяко едно от тези права следва да се счита за погасено **само след окончателно удовлетворяване на увреденото лице, което настъпва с реалното плащане пълния размер на тази вреда**, съответно плащане до размера на застрахователната сума, ограничаваща договорната отговорност на застрахователя в хипотезата на предявен пряк иск, но не и с уважаването на който и да е от двата иска- по [чл. 45 ЗЗД](#) или по [чл. 407 ТЗ \(отм.\)](#), с аналог [чл. 226, ал. 1 КЗ](#).

В конкретния казус има извършено плащане в полза на Д.Д. единствено на обезщетение по чл.233, ал.1 ЗОВСРБ за вредите от процесното увреждане, възлизащо в размер на 5814 лв. Отговорността на възложителя на военната служба по чл.233, ал.1 ЗОВСРБ е безвиновна и гаранционно-обезпечителна, защото тя не зависи от това дали негов орган, друг негов служител или трето лице има вина за настъпването на вредата, а възниква само поради съществуващото между него и увредения правоотношение за вреди, причинени от или за които отговаря друго лице, поради което пострадалият има право да получи за тях само едно обезщетение до размера, дължим от причинителя. Делинквентът, възложителят на работата (в случая на военната служба) и застрахователят по застраховка Гражданска отговорност отговарят на различни основания, но за едни и същи вреди, като увреденият разполага с право да предяви иск срещу всеки от тях, но плащането на дължимото обезщетение от един от тях погасява задължението на другите. Затова платеното по ЗОВСРБ обезщетение има правопогасителен ефект спрямо задължението на прекия причинител - ответника В.А., за обезщетението за неимуществените вреди до размера от 5814 лв., които следва да се приспадат.

Досежно размера на обезщетението, съдът съобрази следните обстоятелства:

Съдът отчита на първо място годината на ПТП – 2009г. и икономическата конюнктура в страната към този момент, факта, че е причинена само една средна телесна повреда - счупване на дясна подбедрица, за лечението на което увреждане е претърпял общо четири

оперативни интервенции с кръвно наместване и поставяне на метална остеосинтеза с интрамедуларен пирон, за изваждане на два винта на дясна глезенна става на 17.12.2009г. в УМБАЛСМ Пирогов ЕАД; за изваждане на горни три винта на дясна подбедрица на 01.06.2010г. и за изваждане на пирон на 18.11.2010 г. във ВМА - София. Пострадалият ходил с патерици около 6 месеца, поради настъпилата временна неработоспособност е ползвал болничен отпуск 10 месеца без прекъсване и 3 месеца с прекъсване за всяка операция. Лечението е продължило около 1 година, а към момента на проведения личен преглед от вещото лице на 05.11.2019г. състоянието му е стабилизирано с нормална походка. Преди произшествието бил физически активен - спортувал, а след него начинът му на живот бил изцяло променен - не можел да спортува, отслабнал 20 кг., станал сприхав и нервен.

С оглед гореизложеното искът за неимуществени вреди се явява основателен до размер от 20 000 лв. при отчитане на 25% съпричиняване, следователно остават дължими 15 000 лв., от които следва да се приспаднат платените 5814 лв., или следва да се присъдят само 9186 лв.

С оглед несъвпадане изводите на първа и настоящата инстанции решението следва да бъде частично отменено в отхвърлителната му част за разликата над 4986 лв. до 9186 лв., като се присъди допълнително сумата от 4200 лв. Върху присъдените главници се дължи и законна лихва по правило от датата на увреждането до окончателното им изплащане. С оглед възражението за давност и ИМ, депозирана на 20.06.2014г., очевидно за времето преди 20.06.2011г. лихвите са погасени по давност. В тази част претенцията е отхвърлена правилно.

По отношение имуществените вреди вещото лице уточнява, че имал нужда от прием на лекарства - болкоуспокояващи, антибиотици и други, а разходите по приложените фактури и фискалните бонове (без фискалния бон за паркинг или за сумата 1175.90 лева, представляваща разликата между 1187.90 лева и 12 лева) са били свързани и необходими за проведеното лечение. От тях следва да се приспадне 25% съпричиняване или 293.75 лв. и така остават дължими 894.15 лв. вместо присъдените само 705 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на ИМ.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

Обжалваем интерес от 31 187 лв. Жалбата на пострадалия е частично основателна, а тази на деликвентна е изцяло неоснователна. Затова в полза на последния не се дължат разноси за въззивна инстанция.

На осн.чл.78 ал.1 ГПК жалбоподателят-ответник дължи в полза на жалбоподателят-ищец направените пред настоящата инстанция разноси, но такива няма направени, въпреки че са изрично поискани. Той е освободен от заплащане на д.т. по реда на чл.83 ал.1 т.4 ГПК. Затова деликвентът следва да бъде осъден да заплати дължимата д.т. по реда на чл.78 ал.6 ГПК върху уважената част от исковете, а именно общо – 201 лв. за въззивна инстанция.

Разноските присъдени за първа инстанция следва да бъдат преизчислени, както следва:

На осн.чл.78 ал.1 ГПК ответникът дължи в полза на ищеца разноски, които по списък възлизат на 3000 лв. адв.хonorар, 250 лв. депозит за вещо лице и 650 лв. платена д.т. или общо 3900 лв. От тях дължими с оглед уважената част от исковете /10 080 лв./ са само 1260.52 лв.

На осн.чл.78 ал.3 ГПК ищецът дължи в полза на ответника направените пред първа инстанция разноски, които са общо 2190 лв. От тях дължими с оглед отхвърлената част от исковете /21 107/ са само 1482 лв.

Воден от горното и на основание чл. 272 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 261350/26.02.2021г. постановено по гр.д.№ 6664/2020г. по описа на СГС, ГО, 29 състав и решение от 09.08.2021г. постановено по реда на чл.247 ГПК за поправка на ЯФГ в диспозитива на решението, **В ЧАСТТА**, с която са отхвърлени исковете за неимуществени вреди за разликата над 4986 лв. до 9186 лв., а за имуществени вреди за разликата над 705 лв. до 894 лв., д.т. и разноските, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА В. А. А., ЕГН *****, гр. ***, ул. *** № **, вх. *, ап. **, **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА** Д. П. Д., ЕГН *****, гр. ***, ж.к. ***, бл.б, вх. *, ап. *, разликата над 4986 лв. /четири хиляди деветстотин осемдесет и шест лева/ до 9186 лв./девет хиляди сто осемдесет и шест лева/ или допълнително сумата от 4200 лв./четири хиляди и двеста/, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди в резултат от ПТП, осъществено на 23.06.2009г. в гр.София на кръстовището на бул.Ген.Е.И.Тотлебен и бул.Пенчо Славейков по вина на водача на л.а.Хюндай Соната ДК № ***** - В. А. А., при което е причинено счупване на дясна подбедрица, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 20.06.2011г. до окончателното ѝ изплащане, както и разликата над 705 лв. /седемстотин и пет лева/ до 894 лв. /осемстотин деветдесет и четири лева/, представляваща обезщетение за претърпените имуществени вреди, изразяващи се в разходи за провеждане лечение, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 20.06.2014 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 1260.52 лв./хиляда двеста и шестдесет лева и петдесет и две стотинки/ направени разноски пред първа инстанция.

ОСЪЖДА Д. П. Д., ЕГН *****, гр. ***, ж.к. ***, бл. е, вх. *, ап. *, **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА** В. А. А., ЕГН *****, гр. ***, ул. *** № **, вх. *, ап. **, сумата от 1482 лв./хиляда четиристотин осемдесет и два лева/ направени разноски пред първа инстанция.

ОСЪЖДА В. А. А., ЕГН *****, гр. ***, ул. *** № **, вх. *, ап. **, **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА САС** сумата от общо 201 лв. /двеста и един лева8 дължима д.т. на осн.чл.78 ал.6 ГПК.

Решението е постановено при участие на ЗАД Булстрад Виена Иншурънс Груп АД, ЕИК 000694286, като трето лице помагач на страната В. А. А.

Решението може да се обжалва в едномесечен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____